

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo Iberes ad Christi fidem conuersi sunt. Cap. XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

ros ostendit: orat, vt Episcopum & clerum vna eo mittat, & minimè eos, qui ad viam salutis deduci possent, negligat. Athanasius id, quod ad hoc negocium maximè accommodatum videretur, animo complexus, Ipsum Frumentium episcopum designauit: dixitq; se neminem habere ad illud munus eo aptiorem. Res ergo sic confecta est. Frumentius episcopatus honorem adeptus, ad Indorù regionem reuertitur. Christi fidem prædicat: multas ecclesias extruit: atque diuina gratia donatus, multa miracula edit: multis hominù cum corporibus medetur, tum animis. Ista Ruffinus ab ipso AEdesio, qui etiam postea Tyri sacerdotij dignitatem obtinuit, se audiuisse narrat.

Quomodo Iberes ad Christi fidem conuersi sunt.

CAP. XVI.

IAM tempus eo me vocat, vt quemadmodum Iberes eodem tempore Christi fidem amplexari cœperint, commorem. Mulier quædam, quæ pium & castum viuendi genus excolebat, diuina prouidentia, ab Iberibus capta est. Iberes isti prope pontem Euxinum habitant. Suntq; Colonia deducta ab Iberibus, qui Hispaniam incolunt. Mulier ista captiua, cum inter Barbaros versaretur, pietatis studio se totam dicauit. Nam multa erat in castimonie disciplina exercenda: feuerissima ieiunandi ratione vsa est: ardentibus precibus se totam addixit. Quod cum Barbari animaduertent, peregrinum & nouum rei gestæ modum admirantur. Accidit forte fortuna, vt regis filius, ætate admodum tenera, in grauem morbum delaberetur. Vxor autem regis, ad alias mulieres, vt patrius mos illic fert, puerum curandum mittit, si quid forte remedij experientia perdoctæ ad morbum sanandum scirent. Vbi autem puer à nutrice circumlatus, à nulla muliere sanari poterat, tandem ad captiuam deducitur. Illa multis mulieribus præsentibus, quamquam nullum remedium ex materia confectum adhibebat, (nullum enim didicerat) puerum tamen capit: Cilicio suo superponit: Hæc solum profert verba: Christus, qui multos sanauit, etiam hunc sanabit infantem. Post hæc verba, vbi præcata esset, Deiq; opem implorasset, confectum conualuit puer, restq; deinceps se habuit. Fama rei gestæ inde ad omnes mu-

SOCRATIS HISTORIAE

lieres Barbaras, atque adeo ad ipsam reginam permanat: nomenque etiam captivæ fit illustrius. Non longo tempore post, etiam regina ipsa in morbum incidit: mulier captiva accersitur: Illa ire recusat, ne quid amplius, quam sexus sineret, insolenter aggrediretur. Regina igitur ad eam defertur. Eadem facit, quæ in puero antea fecerat. Extemplo regina morbo liberata est: gratias agit mulieri, at illa, non est, inquit, hoc meum factum, sed Christi, qui est filius Dei, huius mundi fabricatoris. Hortatur ut eum inuocet: eum verum Deum agnoscat. Iberum rex morbum tam celeriter curatum esse, miratus percunctatusque, quis vxorem sanauisset, captivam donis remunerari iubet. At illa, se diuitiarum minime indigere respondit: pietatem namque se habere pro diuitiis asserit: regemque munus amplissimum recepturum, si Deum, quem illa agnouit, vellet agnoscere. Hac locuta, dona remittit. Rex ista verba in animo recondit. Postero autem die illi ad venandum egredienti, tale quiddam obtigit. Montium iuga, & saltus, vbi venabatur, obscura nebula, & crassa caligine circumfunduntur. venatio incerta & perplexa fit: via obstructa & impedita. Rex cum incertus esset animi, quid ageret, deorum auxilium, quos colebat, obnixè implorat. Verum vbi nihil profecit, captivæ mulieris Deus illi in mentem venit: eum adiutorem inuocat. Ac simul atque erat præcatus, nebula, caligoque penitus discussa, & dissipata est. Factum admiratus, domum lætus redit: quod acciderat, vxori exponit. Ilico captivam accersit: illa in eius conspectum venit: Sciscitatur ab illa, quis ille Deus esset, quem coleret: Illa sic regem Iberum erudit, ut Christi præconem efficiat: Nam huius piæ mulieris hortatu Christi fidem amplexus, omnes Iberes, qui ipsius parebant imperio, in vnum conuocat: illis verò ea, quæ de filij curatione, quæ de vxoris, quæ denique inter venandum illi ipsi acciderant, commemorat. Illos hortabatur, ut captivæ Deum colerent. Vtrique Christum prædicant: rex viris, regina mulieribus. Ut primum formam, & effigiem ecclesiarum, quæ apud Romanos sunt, à captiva didicerat, templum construere mandat: actutum ea præparari iubet, quæ ad eius ædificationem spectabant. Domus orationis erigitur. Simul
atque

atque columnas etiam erigere conabantur, in eo opere diuina prouidentia animas incolarum in fide ædificat, eosq; ad Christum attrahit. Vna ex columnis forte mansit immobilis, nec vlla machina poterat commoueri: rumpuntur funiculi, & machinamenta franguntur. Animum igitur despondentes operarij, discedunt. Tunc captiuæ fides sese palam ostendit. Nam noctu, cum nemo animaduerteret, illa ad locum aduentat: tota nocte in precibus defixa, aduigilat: diuina prouidentia columna erigitur: in aere sublimis supra basim, nullo supposita fundamento, quo niteretur, libratè suspensa hæret, dies illucescit: rex, qui homo attentus, & diligens erat, ad ædificium venit: columnam propria basi libratam, inque sublimi pendentem, cernit. Factum attonitus miratur: omnes qui aderant, obstupescunt. Paulo post, illis inspectantibus, columna sua sponte descendit: & in propria basi se firmat. Inde clamor ab hominibus excitatur: regis fides vera esse prædicatur: captiuæ Deus laudibus effertur. De cætero verò non hæsitant, sed alacri ac prompto animo reliquas columnas erigunt: exiguo temporis spatio opus absoluunt. Postea ad Constantinum mittuntur legati: postulant ab eo, vt de reliquo fœdera cum Romanis iungant, episcopum & sacrum clerum accipiant. In Christum enim se syncere, & ex animo credere affirmarunt. Hæc Rufinus à Bacurio se didicisse ait: qui primum Iberum regulus fuit: deinde ad Romanos aduentans, tribunus militum, quos habebant in Palæstina, constituitur. Postea Imperatori Theodosio, in bello contra maximum tyrannum suscepto, maximo subsidio fuit. Ad hunc modum, temporibus Constantini, Iberes Christianam religionem receperunt.

De sancto & magno Antonio monacho, & Manete Manichaorum sectæ antesignano, & vnde originem traxerit.

CAP. XVII.

Eisdem temporibus Anthonius monachus in solitudine Aegypti vixit: vita ac moribus qualis ille fuerit, quomodo cum dæmonibus palam & apertè dimicarit,